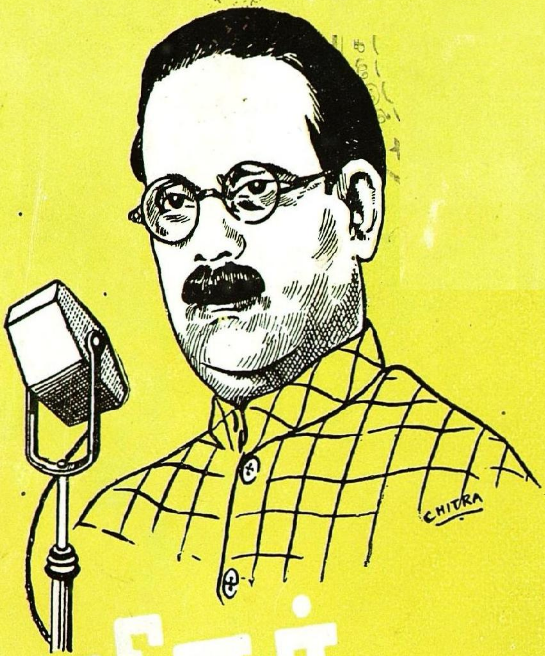

கவிஞர் பேசுகிறார்

காலம் ஏற்றுநிற்கும் தமிழ் வளர்ச்சி - அரசியல் - பொருளியல் - சமூக வியல்கள் - தாழ்ந்து மிதியுண்டு கிடந்த தமிழ்மகனை, தலைநிமிரவைக்க கவிதைச் சங்கநாதம் புரியும் "புதுவைக் கவிஞர்"

பழமைதான் பெரிதென மதித்துப் பாழ் இருட்டில் நடந்துகொண்டிருந்த .மக்களுக்கு "புரட்சிப் பாதை" காட்டி, புதுமைகாண கவிதையிலே - காவியத்திலே - கலையிலே - இசையிலே - இலக்கியத்திலே மகத்தான மாறுதல் விளைவிப்பவர் "புரட்சிக் கவிஞர்"

தொழிலாளர் - ஏழையர் - தாழ்த்தப்பட்டோர், வாழ்வுயர - இன்பம் மிளிர - காதல் சுரக்க, அழகு தமிழில் நகைச்சுவையுடன் கவிதை பாடும் உத்தமர் "கவியரசர்"

கவிஞர் வாழ்க !

பதிப்பாளர்

கவிஞர் பேசுகிறார்

புரட்சிக் கவியரசர் 'பாரதிதாசன்' அவர்களின் சொற்பொழிவுகள்

தொகுப்பாளர்

அன்பு. ஆறுமுகம்

நாவலர் பதிப்பகம்

தெப்பக்குளம் திருச்சி

முதற் பதிப்பு 1947

உரிமை பெற்றது

விலை அணு பத்து

பதிப்புரை

கவியரசர் "பாரதி தாசன்" அவர்கள், காலநிலையில் பல இடங்களில் ஆற்றிய சொற்பொழிவே இந்நூல்.

கலைஞரின் பல கருத்தின் தத்துவங்கள், புரட்சி பாதையில் செல்லுகின்றன. இன்றய சூழ் நிலையில் இருள் அகற்றும் "கை விளக்கு" தான்.

இந்நூலை வெளியிட உதவிய நண்பர்களுக்கு, எனது மனமார்ந்த நன்றி.

பதிப்பாளர்.

உள்ளுறை

பதிப்புரை

கவிஞர் உள்ளம்

தமிழ்த் தொண்டு

நூலறிவும்—உணர்வும்

தமிழும்-இசையும்

தமிழும்-பாரதியும்

கலை என்றால் என்ன ?

இலக்கியம் என்பது என்ன ?

இசை என்பது என்ன?

கவிஞன் உள்ளம்

கவிஞன் உள்ளும் புறமும் துருவி முத்துக் குளிப்பது போன்று உண்மையை, அழகைக் கண்டெடுத்துக் காட்டுபவன் கவிஞனுக்கும் புலவனுக்கும் மேதையில் வித்தியாசமில்லை யெனினும் கவிஞன் இயற்கையிலேயே கவிதை கட்டும் சக்தி பெற்றவனாயிருக்கின்றான். இயற்கை அழகிலும் மக்கள் உள்ளத்திலும் கவிஞன் இரண்டறக்கலந்து, துருவி சித்திரம் தீட்டிக்காட்டுகின்றான். மற்றவர்கள் இயற்கை சக்தியிலக்கப்பட்டு மேலெழுந்த வாரியாகச் சுவைக்கிறார்கள். எவ்விடத்தும் கவிஞன் சுதந்திரம் உடையவன் பெரும் பான்மையோருக்குக் கவியாகும் வித்து உண்டு கவியன் கவிஞனாகப் பிறக்கிறான். ஆனால் அந்த வித்தை எருப்போட்டு, நீர் விட்டு வளர்க்கும் வழிகள் உண்டு. கவிஞன் ஆவதற்கு இலக்கணம் இலக்கியம் ஒன்றும் படிக்க வேண்டாமென்று சிலர் சொல்கிறார்கள். அப்படியல்ல; அவற்றைக் கட்டாயம் படித்துத் தானாக வேண்டும். கவிஞன் ஒரு நாட்டுக்கு என்ன செய்ய முடியுமென்பதைப் பாரதியார் நிரூபித்துக்காட்டிவிட்டார். அவரது பாட்டுக்கள் வெளிவந்தது முதல் நாட்டில் தமிழ் வேட்கை அதிகரித்தது. கவிஞன்

சரியாக உணர்ந்து சரியாகச் சொல்வான். சாசுவதமான உண்மையைத்தான் சொல்வான். இந்த உண்மைகள் கவிஞனுக்கு முன்னாலே புலப்படுகின்றன. மற்றவர்களுக்குப் பின்னாலே புலப்படுகின்றன. சிலர் தம்மையே புலவரென்று நினைத்துக் கொண்டு திண்டாடுகின்றனர். புதிதாக ஒன்றும் சொல்லத் தெரியாது. முன்னுள்ள கலம் பகம் அந்தாதியைப் பார்த்து வரிசையாக அதையே பாடுகிறது. புதிதாக ஒரு இலக்கியம் செய்யச் செயலில்லை. கல்லாடம் போன்ற நூல்களில் பாக்கியிருப்பதற்கு உறையெழுத முடியாது. எதையாவது மொழி பெயர்க்கிறது. செத்த நூல்களை மொழி பெயர்ப்பது ஒரு புலவனின் வேலையா? சொந்தத்தில் ஒன்றும் வராது. யாராவது புதிதாகப் பாட முற்பட்டால் படிக்கவில்லை, இலக்கணம் தெரியாது என்று குறை சொல்லிக்கொண்டிருப்பது, கையாலாகாத இவருக்குப் பெரிய புராணமும் கம்ப ராமாயணமும் இல்லாவிட்டால் பேச்சுக்கே இடமில்லை இதை விட்டால் வேறு வழியேது? பட்டங்களைப் பற்றி நீங்கள் மயங்க வேண்டுயதில்லை. சிபார்சு செய்தால் வந்து விடக்கூடியதுதான்.''

தமிழ்த் தொண்டு

தமிழ் உண்மையாகவே இந்த நாட்டில் பரவ வேண்டுமானால், தமிழ் எங்கும் தழைத் தோங்க வேண்டுமானால், சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் தமிழ் மக்களுடைய உள்ளங்களில் ஊடுருவ வேண்டும். எவ்வளவு தூரம் மக்களிடையே சுயமரியாதைக் கொள்கைகள் பரவுகின்றனவோ, அவ்வளவு தூரம் தமிழ் மொழியும் பரவும். தமிழ் மொழி பரவ வேண்டு மானால், என்ன என்ன தொண்டுகள் செய்ய வேண்டும்.

புலவர் புலமை என்றால் புதுப்பிப்பவர் புதுமை என்று பொருள். இங்குள்ள புலவர்கள் எதைப் புதியதாக எழுதினார்கள்? புது வெளியீடுகள் எத்தனை வெளி யிட்டார்கள்? கவிஞன் என்பவன் ஓர் மலை. ஆறு, தடாகம், இயற்கை, சோலை, முதலியன வற்றைத்தனது கவிதாத் திறமையால் எழுதுபவன். இங்கு எத்தனைப்புலவர்கள், எவ்வளவு வெளியீடுகள் தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கு வழங்கியிருக்கின்றனர். இல்லை, கம்பராமாயணத்தை மொழி பெயர்ப்பதும், கம்பராமாயணத்தைச் சுருக்கி எழுதுவதும், பெரிய புராணத்தை வசன நடையில் சுருக்கி எழுதுவதும், புதுப் புது உரை எழுது வதும்

ஆகிய இதிலேயே தங்களுடைய வாழ் நாளை அறிவைக் கழிக்கின்றனர்.

ஓர் புலவன், ஓர் புத்தகத்தை வெளியிட்டால் அதைக் கிறிஸ்தவன், முகம்மதியன், ஆங்கிலேயன், மற்ற உலகிலுள்ள எல்லா மக்களும் ஆவலுடன் படிக்கும் வகையிலே இருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து தலைப்பிலேயே "தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி, என்னாட்டிற்கும் இறைவா போற்றி". 'சிவமயம்' என்று மிக மிகக் குறுகிய மனப்பான்மை யிலேயே இருந்தால், எப்படி நமது மொழியை எங்கும் பரப்ப முடியும் என்பதைக் சிந்தியுங்கள்.

நான் தோழர் சி. என். அண்ணாத்துரைத் அவர் கட்கும், தோழர்கள் சேதுப்பிள்ளை, சோமசுந்தர பாரதியார், ஆகியோர்களுக்கும் நடந்த விவாதங் களைக்கவனித்தேன். இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு "செந்தமிழ்ச் செல்வி" எனும் புத்தகத்திலே எழுதிய பாரதியார் தலைகீழாய்ப் புரட்டி, மனமார தன்னுடைய மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக மாறிப் பேசுகின்றார். ராவணன் ஆரியன் என்றும்: ராமன் திராவிடன் என்றும், உலகம் சிரிக்கும் வண்ணம், பிறர் ஒப்பா வண்ணம் பேசுகிறார்.

சேலத்திலே பாரதியார் அவர்கள் ராமாயணத் தில் ஊழல் களிருக்கின்றன, ஆனால் கலையாயிற்றே கலையை அழிக்கக்கூடாது என்று கூறினாராம். கலை

என்றால் என்ன புலவர்களால் இயற்றப்படுவது தானே. நாம் எவ்வளவோ இயற்றிக் கொள்ளலாமே. பாரதியார் முயன்றால் முடியாதா? அல்லது பண்டிதர்கள் பிழைப்புக்கும் செல் வாக்குக்கும் இதுதான் வேண்டுமா? சொல்லட்டும் ஒப்புக்கொள்வோம். ஆனால், ஏன் மக்களிடம் முன்னுக்குப்பின் முரணாகப் பேசி தங்களுடைய வாழ் நாளை விளைாக்கிக் கொள்வதால் தன் நாட்டையும், தமிழ் மக்களது முன்னேற்றத்தையும், தமிழ் மொழி அபிவிருத்தியையும், தங்களது மிகக்குறுகிய நோக்கங்களால் கெடுக்கின்றனர். இதைக்கண்டு பிறநாட்டார், நம்மைப் பரிகசிக்க மாட்டார்களா?

நமது நாட்டில் டாக்டர் பட்டம், மற்றும் பட்டங்கள் எல்லாம் எப்படி? மேல் நாட்டில் டாக்டர் பட்டம் எப்படி? இவற்றை ஆராய வேண்டாமா? நாம் முன்னேற, நமது மொழி முன்னேற வழி தேட வேண்டாமா?

தமிழ் மொழி எல்லா பாமர மக்களும் மிக எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலே, எல்லா மதத்தினர்களும், உலகமக்களனைவரும் தமிழ் மொழியை விருப்புடன் படிக்கும் வகையிலே இயற்ற வேண்டும்.

★

நூலறிவும்—உணர்வும்

மனிதன் அறிபவன், மனிதனுக்கு அறிவுண்டு. மனிதன் எவற்றையும் அறிபவன். எவையும் அறிவுக்கு உட்பட்டவை.

உண்மை என்பது உள்ளத்தின் தன்மை. அதாவது உட்புறத்தின் இயல். மெய்மை என்பது மெய் (உடல்) யின் தன்மை. அதாவது மேற்புறத்தின் இயல். கடலின் மேற்புரம் கண்டோன் கடலின் மெய்மை கண்டோனாவான். கடலின் உள்ளியல் கண்டோன் கடலின் உண்மை கண்டோனாவான்.

மனிதன் அறிபவன். தன்னுண்மை, தனது மெய்மை, உலகுண்மை உலகின் மெய்மை, அடங்கல் உண்மை ஆகிய அனைத்தையும் அறிபவன் (அடங்கல்-எல்லாம்)

அறிவு என்பது உண்மை, மெய்மைகளை அறிதல் என்பதனோடு அனைத்தையும் அறிதல் என்பதும் ஆகும்

அறிவின் நோக்கம் பெரிது! அறிபவனாகிய மனிதன் தான், இல்லம், ஊர், நாடு, கண்டம்,

உலகம், வானம், வானுள்ள கோளங்கள் ஆகியவை உள்ளிட்ட பெரும் புறம் அனைத்தின் உண்மையையும், மெய்மையையும் அறியும் நோக்கமுடையவன்.

இப்பெரு நோக்கமுள்ள மனிதனின் நிலையோ சிறிது. தொட்டாலன்றி உணர முடியாத உடல் கூப்பிடு தூரத்தில் உள்ள உருவத்தைக் காண முடியாத சிறு கண்கள், சிறிய காதுகள், சிறிய வாய், சிறு மூக்கு ஆகிய இவற்றையுடையவன், அனைத்தின் உண்மை மெய்மைகளை அறிதலான தனது நோக்கத்தை அவன் எவ்வாறு நிறைவேற்றுவான்! இதனால் அவன் கல்வி கற்றல் அவசியமாகிறது.

கல்வி என்பதற்குப் பெயர்ப்பு என்பது பொருள். கல்லல் கல்வி, கற்றல் கற்பு அனைத்தும் ஒரு பொருட் சொற்கள். சூரியன் பல்லாயிர அடி உயரத்தில் இருக்கிறது; ஒளியால் வெப்பத்தால் அது அறியப்படுகிறது. இதுவன்றி அதன் உட்புறத்தின் தன்மை வெளிப்புறத்தின் தன்மை அறியப்படவில்லை. ஆயினும் அறிஞர் ஆக்கிய நூற்களில் அச் சூரியனது விஷப் பெயர்ப்பு உண்டு. சூரியனால் எதிரி பார்த்த அறிவு அதைப்பற்றிய விஷயப் பெயர்ப்புள்ள கல்வியால் நிரம்பலாம்.

அறிவு என்பதற்கும், நூலறிவு அல்லது கல்வியென்பதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. அறிவு உண்மை மெய்மைகளை மாத்திரம் ஆதாரமாக

உடையது, நூலறிவு அல்லது கல்வி என்பது உண்மை மெய்மை பொய்மை மடமை முதலியவை களை ஆதாரமாக உடையது. கேள்வியறிவும் இவ் வாறே.

ஒருவனுக்கு தன்னிலையில் உள்ள அறிவானது விவாதத்துக்குரிய நூலறிவால் பெருகிவரும் காரணத்தால் பொதுவாக மனிதனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அறிவு தார்க்கிகத்துக்கு உட்பட்டதேயாகும். அறிவினால் எதிர்பார்க்கும் பயன் இன்பவாழ்வு பெறுவதாகும் உண்மையும், மெய்மையும் உடைய இவ்வறிவால் இன்பவாழ்வு பெறுதல் நிச்சயம் பொய்மை மடமைகளையும் உடையதான தார்க்கிக ஞானத்தால் இன்ப வாழ்வு கிட்டுதல் நிச்சய மாகுமா?

தார்க்கிகமாவது "இது சரியா? சரி அன்று? சரி என்பதற்கு அறிகுறி இதுவல்லவே! பிழை என்பதற்கு அறிகுறி இதுவல்லவே! வினைபயன் எதுவாயிருக்கலாம்! தீமையோ! நன்மையோ! என ஒருவன் தனக்குள் தர்க்கம் புரிவதாகும். தார்க்கிக ஞானமானது செயலில் இரங்கத் தீவிரப்படுத்தாது. ஒன்றைப்பற்றி நிச்சயிப்பதற்கும், தயங்குவதற்கும் காரணத்தைத் தானே கண்டுபிடித்திருக்கும் நூலறிவு தார்க்கிகத்துக்குக் குரியதே.

அநுபவஞானம் என்பதொன்று உண்டு. அது உணர்வு, உணர்ச்சி எனவும் சொல்லப்படும்.

உணர்வு என்பதைச் சிறப்பித்து "உணர்வு எனும் பெரும் பதம்" என்ருர் ஆழ்வாரும்.

தார்க்கீக அறிவுக்கும் உணர்வுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்னவெனில் தார்க்கீக ஞானமானது செயலில் வருவது துர்லபம். ஒன்றை அறிந்ததற்கு அறிந்தபடி செயல் செய்வதற்கும் இடையில் தாமதமேயின்றி அறிவும் செயலும் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்வது உணர்வு.

நெப்போலியன், நூலறிவால், தார்க்கீக ஞானத்தால் காரியம் செய்யவில்லை எனவும், அவனது வெற்றி அனைத்தும் உணர்வின்பயனே எனவும் சொல்வர் பாரதியார்.

நமது நாட்டில் விவாதத்துக் குரிய நூலறிவும், கேள்வியறிவும் மிகுதியாகும். இதனுல்தான் நம்மவர் செயலற்று கிடக்கின்றனர். பட்டறிந்ததின் பயனுகவாயினும் உணர்ச்சிபெறவில்லை.

உணர்ச்சி தேவை! உணர்ச்சி பிழை படுவதில்லை. அது உண்மை. மெய்ம்மைகளை ஆதாரமாகக் கொண்ட அறிவும் செயலும் அன்ருே! அந்தோ உணர்வு பெருதிருக்கின்ருர்கள் தார்க்கீக ஞானிகள், நூலறிஞர்கள்.

கடவுட் பைத்தியம், மதப் பூசல், சாதி யிறுமாப்பு, மூடப் பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்ருல் பட்ட தொல்லை பல பெரும் பாரதம்! இவைகளைத் தொலைக்க வேண்டும் என்பதை உணராதிருக்கின்

ருர்கள் தார்க்கிக ஞானிகள்! அந்தோ இவ்விஷயத்தில் இவர்கள் உணர்வு கொள்ளாதிருத்தலேயன்றி ஏழு ஆண்டுகளாகக் குடியரசு செய்து போந்த கிளர்ச்சியின் பயனுகை உணர்ச்சி ஏறிவரும் பெருமக்களை, சுயமரியாதைகாரரை - அறிவியக்கத்தினரைப் பார்த்து "இவர்கள் நூலறிவற்றவர்" என்றும், "ஆராய்ச்சியற்றவர்" என்றும் சொல்லி உணர்ச்சிக்குத் தடை போடவும் முயல்கின்றனர் இவ்வறிஞர் செயல் தார்க்கிகப் பெரியார் செயல் இரங்கற் குரியதாகும்.

ஓ புராண அறிஞர்களே! இதிகாச அறிஞர்களே! கடவுளறிஞர்களே! மத அறிஞர்களே! சாதி அறிஞர்களே! மூடப் பழக்க வழக்க அறிஞர்களே! நூலறிஞர்களே! தார்க்கிக அறிஞர்களே! கண்ணைத் திறந்து பாருங்கள் உணர்வு என்னும் பெரும்பதம் நோக்கி மக்கள் அபரிமிதமாக ஓடுகின்றனர். நீங்கள் இருந்த இடத்தினின்று அசையாமலிருக்கின்றீர்களே! உங்கள் நிலை என்னுகும்?

நான் கல்வி, நூலறிவு வேண்டியதில்லை என்கின்றேனு? இல்லை யில்லை. உண்மை, மெய்மைகளை ஆதாரமாக உடைய பகுத்தறிவு, நூண்ணறிவு, உணர்வு, நுண்ணுணர்வுகளை யுடையார் ஆக்கிய நூற்களைக் கொள்ளுமாறு கூறுகிறேன். தார்க்கிகத்தை வளர்க்கும் நூற்களைத் தள்ளுமாறு கூறுகிறேன் நல்வாழ்வுக்கு, சுதந்திர வாழ்வுக்கு-சமத்துவமான வாழ்வுக்கு. சகோதரத்துவ வாழ்வுக்குரிய வகையில் உணர்வுகொள்ள வேண்டுமென்பதே எனது கோரிக்கை.

தமிழும் இசையும்

கவிதையில் தெய்வத் தன்மையிருக்கிறதென் கிறார்கள். அது வேண்டாம்; மனிதத் தன்மை யிருந்தால் போதும். தெய்வத்தன்மை யென்று சொல்லிக் குட்டிச் சுவராகப் போய்விட்டோம். சிவபெருமான் அகஸ்தியருக்குத் தமிழைச் சொன் ஞர். எது போல்? பாணினிக்கு வடமொழியைச் சொன்னதுபோல். எடுக்கும்போதே கலகம் மூட்டி விட்டார்கள். தமிழன் ஆதியைப்பற்றி புராணங் கள் சொல்கின்றன். தமிழ் உண்மையிலேயே உயர் நிலையிலிருந்தது. " கண்ணுதற் பொங்கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து பண்ணுறத்தெளிந் தாய்ந்த பசுந்தமிழ்" என்றதனுல் சிவபெருமான் கூடச் சங்கத்தில் ஒரு மெம்பராக இருந்து தமிழை ஆய்ந்த தாகத் தெரிகிறது. இதிலிருந்து சிவபெருமானுக்கு முன்னுலேயே தமிழும் தமிழரும் இருந்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டும். தமிழர்கள் பல நூற் ருண்டுகளாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்து விட்டார் கள். உயர்ந்த இடம் கோவில் என்று மதிக்கப் படுகிறது. ஆனல் அங்கு தமிழுக்கு என்ன இடம் கிடைக்கிறது? மானங்கெட்டுப்போய்தான இருக்கி ரும். தமிழுக்கு ஏற்ற இடம். அந்தஸ்துகொடுக்

கப்படவில்லை, பழங்கதைகள் பேசுவதால்பயனில்லை. தமிழ் நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் அச்சம் காரணமில்லாத அச்சம் காணப்படுகிறது. அதற்கு மடமைதான் காரணம். பாரதியார் எடுத்த எடுப் பிலேயே " அச்சந்தவிர் " என்றார்.

தமிழ் இசையைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். தமிழ் இசையைக் கெடுத்தவை ஹார்மோனியமும், தியாக ராஜய்யர் கீர்த்தனமும் என்று பாரதியார் சொன் னார். தியாகராஜர் ஒரு இசைப்புலவர்; மொழிப் புலவரல்ல. நல்ல கவிதைக்கு மொழிப்புலமையும் வேண்டும்; வெறும் இசைப்புலமை மட்டும்போ தாது. தியாகராஜர் ஏன் மொழிப்புலவரல்ல என்று சொன்னார்? அவரது பாடல்களிலே பல பிழைகள் இருக்கின்றனவென்று தெலுங்கர்களே சொல்லு கிறார்கள். அவர் பாடியிருப்பது ஒரு நாடோடி பாஷை, தெலுங்கு அல்லாத, தமிழ் அல்லாத ஒரு பாஷை. "நானும் தமிழன் தான். ஆனால் தெலுங்குப் பாட்டு வேண்டாமென்று சொல்லக்கூடாது. ஒரு சில பாட்டுகளைத் தமிழில் பாடினால் போதும்" எனறு சொல்கிறவர்கள் பத்து வருஷத்துக்கு முன் தமிழ்ப் பாட்டு சிலவற்றையாவது இடையிடையே பாடிவைக்கக்கூடாதா? சில்லரையென்று சொல்லி ஏன் இழிவு படுத்தினார்கள்? எதற்கும் அடிமைத் தனம் மாறவேண்டும், பக்தியென்ற முட்டாள் தனத்தினால் தான் அடிமைத்தனம் உண்டாகின்

றது, என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உயர்ந்த கவிதைகள்கலைகள் என்றால் அவை பகுத்தறிவுக்கு ஏற்றவையாக இருக்கவேண்டும்; உயர்ந்த எண்ணங்களையும் நோக்கங்களையும் பரப்புபவையாக இருக்கவேண்டும். குறுகிய நோக்கம், கொள்கை, லட்சியம் இவற்றைப் புகட்டும் கவிதைகளை உயர்ந்தவை யென்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றைப் படிப்பதால், போற்றுவதால் ஒரு சமூகம் முன்னேற முடியாது.

தமிழும் — பாரதியும்

பாரதியார் என்றால் ஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய பாரதியாரைத்தான் குறிக்கும். பாரதி என்றால் நமக்கு அவருடைய நினைவு தான் வருகிறது. அல்லது "பாரதியார்" என்று கேட்டாலும் விடை தெரியுமாறு ஆராய்வோம்.

பசி ஏற்பட்ட போது உணவு கிடைத்தது என்று சொல்லும்படியாக தமிழ் நாட்டில் தமிழ் நிலை குன்றியிருக்குங்கால் அறிஞர்கள் எதிர்பார்த்த படி பாரதியார் தமிழர்களிடையே தோன்றினார். தமிழின் ஆதிகால இடைக்கால நிலைகள் வெவ்வேறாயிருந்தன. கடைக்கால நிலையும் மாறுபட்டேயிருந்தது. ஆனால் கதடக்காலத்தில் தமிழுலகம் பாரதி தேவை தேவை என்று கதறிற்று.

விடை யுகைத்தவன் பாணினிக்
  கிலக்கண மேனாள்
வடமொழிக் கிரைத்தாங்கியன்
  மலயமா முனிக்குத்
திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதிராக்கிய
  தென் சொல்
மடமகட் கரங்கென்பது வழுதிநாடன்றே

கவிஞர் பேசுகிறார்

இது திருவிளையாடற் புராணத்தில் காணப் படுவது.

"சிவபெருமானே தோன்றி, தமிழைச் சொன்னதாயிருந்தால் அதைப் பற்றி நமக்கென்ன கவலை? ஆபத்து வந்தால் அந்த சிவபெருமானே வந்து கவனித்துக் கொள்வார்" என்று தமிழர்கள் நம்பினார்கள். தமிழ் அமானுஷ்யமான காரியங்களையெல்லாம் செய்ய வல்லது. சர்வசக்தியுடையது. ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழிலையும் செய்ய வல்லது பரதத்துவம் அளிக்க வல்லது என்றெல்லாம் எழுதி வைக்கப் பட்டிருக்கிறது ஓ! அப்படியா? தமிழ் இவ்வளவெல்லாம் செய்யுமா? ரொம்ப ஆனந்தமாயிற்றே! ஆனால் ஒன்றையும் செய்ததாகக் காணோம்!

கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த விப் பசுந் தமிழேனை
மண்ணிடைச் சில விலக்கண வரம்பிலா மொழி போ
லெண்ணிடைப் படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ.

கடவுளே கழகத்தில் வந்திருந்து சீர்திருத்தி விட்டுப் போனதாகப் பாடப்பட்டிருக்கிறது.

தமிழ் இனிமையானது என்பதை நாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை. தமிழுக்குச் சொல்லப்படும் உயர்வைத் தான் நாம் ஆட்சேபிக்கிறோம். மனிதன் செயலற்றுப் போகும்படி தமிழின் உயர்வு கற்பித்து எழுதிவைக் கப்பட்டிருக்கிறது. பாஷையே முத்தொழிலையும் செய்யவல்ல சக்தியுடைய தென்றால், அந்த பாஷையை நாம் சீர் திருத்த முயலுவானேன் என்று தமிழன் நினைத்தான். ஒரு கதை சொல்லுகிறேன். ஒரு அரசன் வீட்டில் பலர் திருடினர். திருடின சொத்துக்களை அலமாரியும் பூமிக்கடியிலும் வைத்திருந்தனர். கோயில் பூசாரி சுவாமியின் கழுத்தைத் திருகி அதன் தொந்திக்குள் திருட்டுச் சொத்தைப் போட்டு விட்டார். அரசனது ஆட்கள் மற்ற இடங்களிலிருந்த சொத்துக்களைக் கண்டு பிடித்து விட்டனர். ஆனால் சுவாமியின் வயிற்றுக்குள்ளிருந்ததைப் பார்க்கவில்லை. அய்யர் திருடி கடவுளின் வயிற்றில் வைத்து வைப்பாரென்று மக்கள் நினைப்பார்களா? இல்லை கடவுள் பெயரால் அமைக்கப் பட்ட சிலையில் திருட்டுச் சொத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் என்று காவலாளிகள் நினைக்கவில்லை, அப்படி நினைப்பது–சிலையை எடுத்துப் பார்க்க எண்ணுவது பக்தியாளர்களுக்கு விரோதமான தெனக்கருதி விட்டனர். இதனாலேயே பார்க்க முடியாமற்போய் விட்டது. எவ்வளவு மரியாதை செய்யலாமோ அதற்குமேல் லட்சம் மடங்கு சொல்வது ஆபத்தில் தான் முடிகிறது.

அக்காலத்தில் கையாளப்பட்ட பொருள்கள், வாழ்க்கை இவைகளை அனுசரித்து இலக்கனம் செய்யப்பட்டது. ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்னரும் முன்னிருந்ததுபோலவே இருக்கவேண்டு மென்று சொல்வது சரியா? காலதேச வர்த்தமானத்துக்கேற்ப இலக்கணமும் இலக்கியமும் மாற்றியமைக்கத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அழிந்து போகும். தெய்வத் தன்மை பொருந்திய தமிழ்தானே சீர்திருந்திக்கொள்கிறதா? இல்லை. சீர்திருத்த வேண்டுமென்றால் கோபம் வருகிறது.

முன்னிருந்தோர் மதங்களைப்பற்றியே பாடிப் பாடி உயர்ந்த பக்தி நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள். மற்றவைகளைப்பற்றி அவர்கள் பாடக்கூட நினைத்ததில்லை.

முதல்நூல், வழிநூல், சார்பு நூல், இந்த மூன்றையும் தவிர வேறு வகையில் ஏதாவது செய்தால், அந்தக் காலத்தில் ராஜாக்களிடமிருந்து கவிப்பெரு மக்கள் காதையோ மூக்கையோ அறுத்து விட உத்தரவிட்டுவிடுவார்கள். ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னால் கடவுளுக்கும் மனிதனுக்குமிடையேயுள்ள சம்மந்தத்தைப்பற்றிப் பாடாத வேறு நூல்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? கடவுளையே பாடவேண்டிய கஷ்டத்திலிருந்து விடுபட விரும்பிய சிலர் கடவுளை நாயகனாக வைத்துக் கவியியற்ற ஆரம்பித்தார்கள். கடவுளைப்பற்றிப்

பாடினுல்தான் நல்லவன்! இல்லாவிட்டால் கவிஞன் அல்ல. இப்படி யிருந்தால் பாஷை எப்படி விருத்தியாகும்? வெற்றி கிடைத்தால் கடவுளினுல், தோற்றுப்போனுல் அது விதி.

30 வருடத்துக்கு முன் ஒருவர் ஒருநாவல் எழுதினுர். இது வழிநூலா சார்பு நூலா என்றெல்லாம் கேட்கத்தலைப்பட்டு விட்டார்கள். சுதந்தரமாக நினைத்ததை எழுத தைரிய மில்லாதிருந்தது அக்காலத்தில். இந்த நிலையில் அயர்லாண்டு தன் பாஷையை அபிவிருத்தி செய்து சுதந்திரம் பெற்றது, ஆங்கிலேயர் ஆண்டுதோறும் இலக்கணத்தை மாற்றி யமைக்கின்றனர்; இதனுல் இலக்கியம் வளருகிறது என்ற செய்தியைக் கேட்கிரும். இங்கிலீஷ் புத்தகசாலையில் ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் சோப்பு செய்யும் வகை காணப்படுகிறது; தமிழ் புத்தகசாலையில் ஒன்றை எடுத்தால் ‘அங்கிங் கெனுதபடி’ என்றுதான் ஆரம்பிக்கும். முந்தி இருந்தது பழைய பதிப்பு. இப்பொழுதிருப்பது புதிய பாக்கெட் சைஸ் பதிப்பு. இவ்வளவு தான் வித்தியாசம்! உலகத்தில் வேறு கருத்துக்கள் இல்லையா? கவி காண்கிற பொருள்களிலெல்லாம் கவனம் செலுத்துவான்; தான் இன்பத்தை நுகர்வான், பாடுவான், பிறர் படிப்பர், அவர்களுக்குப் புரியும், இன்பத்தை அனுபவிப்பர், இப்படிச் செய்ய வல்லவன் கவி.

இந்த சமயத்தில் யாருக்கும் பயப்படாத சுதந்தரம் என்றால், என்ன என்பதை எளிய நடையில் சொல்லித்தர ஆள் தேவை. பிறந்தார் பாரதியார்! அவருக்கு எதிர்ப்பு இருந்ததா? அவர் அனுபவித்தது போன்று வேறுயாரும் அவ்வளவு சிரமங்களை அனுபவித்ததில்லை.

* * *

சூரியனை தினம் பார்க்கின்றான். கும்பிடுகிறான். சூரியனை பார்த்தானா அவன்? இல்லை; அவனுக்குக் கண் இல்லை; கவி பார்க்கிறான்; அதே சூரியனை இன்பத்தை—அழகை அனுபவிக்கிறான். எடுத்துச் சொல்லுகிறான். பிறகு அனைவரும் பார்க்கின்றனர். முன்பார்த்த அதே சூரியனை இப்பொழுது பார்த்து முன் காணாத இன்பத்தை இப்பொழுது காண்கின்றனர். குமரியை எல்லோரும் தான் பார்க்கிறார்கள். குமரியைப்பற்றிக் கேட்டால் அது முக்கோணமாக அமைந்திருக்கிறதெனச் சொல்வார்கள். ஆனால் கவி என்ன சொல்கிறார்.

நீலத்திரைக் கடலோரத்திலே—நின்று
நித்தந் தவஞ்செய் குமரி யெல்லை

அங்கே ஒரு குமரி யிருந்து தவம் செய்கிறாளாம். இது கவிஞனின் உள்ளம்.

* * *

பாரதியார் புதுவைக்கு வருமுன் தேசிய கீதமும் நாட்டு வாழ்த்தும் பாடினார். தேசியப் பாட்டு

என்றால் எப்படியிருக்க வேண்டும்? "நான் வாழும் தேசம்" என்னுடையது. நான் ஒருவனே இருந்தாலும் அந்தத் தேசம் என்னுடையது தான். என் வகுப்பார் உயர்ந்தவர்கள். இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை நிரப்பியிருப்பது "தேசீயக் கவி." ஆனால் நமது அன்பர்கள் பலர் தினமும் தேசீய கீதம் எழுதுகிறார்கள் !

பாரதியார் தேசீயகீதம் ஒன்றை எழுதி என்னிடம் காண்பித்து, பிரஞ்சுக் கவி எவ்வளவு வீரமாக எழுதியுள்ளான்; எனக்கு அவ்வளவு வருமா, என்று சொன்னார். தாம் எழுதியதுகூட அவ்வளவு உயர்ந்ததல்ல என்று நினைத்தார்.

தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்து முணர்ந்திடு
சூழ்கலை வாணர்களும்—இவள்
என்று பிறந்தவ ளென்றுண ராத
இயல்பின ளாமெங்கள் தாய்

முப்பது கோடி முகமுடை யாளுயிர்
மொய்ம்புற வொன்றுடையாள்

முப்பது கோடி மக்களையுடையது எங்கள் நாடு. ஆனால் உயிர் ஒன்றுதான். இன்னும் "உங்கள் நாட்டில் பதினெட்டு பாஷைகள் இருக்கின்றனவே, நீங்கள் எப்படி முன்னேறப் போகிறீர்கள்?" என்று யாராவது கேட்டால் என்ன சொல்வது? பாடுகிறார்.

... ... இவள்
செப்பு மொழிபதி னெட்டுடையாள், எனிற்
சிந்தனை யொன்றுடை யாள்

எங்களிடம் ஒற்றுமையில்லை யென்று என்னை ஏமாற்ருதே, சிந்தனை ஒன்று தான் என்று கூறுகிருர்.

ஜாதி—இது 'முன்னிருந்ததில்லை, பின்னுமிருக்க' வேண்டாம் என்ருர் பாரதியார். இதற்கு முன் கபிலர் சொன்ஞர், அவருக்குப் பெரிய ஆசாமிகள் கூடச்சொன்ஞர்கள், அவைகளெல்லாம் மூலையில் கிடக்கின்றன. ஆனல் பாரதியாருடையதை அப்படித்தூக்கி மூலையில் எறிந்துவிட முடியுமா? மற்றவர்கள் முன்னேறு வதைக்கண்ட தமிழனுக்குப்பசி ஏற்பட்டிருக்கிறதே, இருதயத்தைக் குலுக்கிச் சுடச் சுடச் கொடுத்தால் மூலையில் போட வருமா?

* * *

பாரதியின் கீர்த்தியைத் தொலைத்தார்கள். அவருக்குப்பணம் வராமல் தடுத்தார்கள், பெரியவர்க ளென்போரெல்லாம் எதிர்த்தார்கள்,

... ... வெள்ளைப்
பரங்கியைத் துரை யென்ற
காலமும் போச்சே

என்று பாடியதில் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி தான்! ஆனல் அதற்கு முன்ஞலே இன்ஞென்றைச் சேர்த்ததில் தான் கசப்பு!

பார்ப்பானை ஐயரென்ற
காலமும் போச்சே — வெள்ளைப்
பரங்கியைத் துரை யென்ற
காலமும் போச்சே

பாரதியார் மகள் சிறு குழந்தை, அக்காலத்தில் அந்தப் பெண் இப்பொழுது பாரதியாருடைய சரித்திரத்தை எழுதுகிறது. அந்தப் பெண்ணுக்குப் பாரதியாரைப் பற்றி என்ன தெரியும்? அவர் புதுவையிலிருந்து மைலத்திற்குப் போனதாக எழுதுகிருள் அந்தப் பெண். அவ்வளவும் அபத்தம் பக்கத்தை நிரப்ப அதையும் பத்திராகாசிரியர் வெளியிடுவதா? கவிஞனைப்பற்றி உண்மையை எழுதவேண்டும். பொய்யை எழுதிப் பொய் யென்று கண்டு பிடிக்கப் பட்டால் மற்றவையும் பொய் யென்று கருதப்பட்டுவிடும்.

* * *

பாரதியார் புதுவையிலிருந்து 'சுதேச மித்திர' னுக்கு ஒருநாள் வியாசமும், மறு நாள் பாட்டுமாக எழுதிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஒரு சமயம் ஆனந்த மேலீட்டால் இரண்டு நாளும் பாட்டுக்களே எழுதியனுப்பி விட்டார். அதற்குப் பத்திரிகாசியரிடமிருந்து பதில் வந்தது, சமாசாரப் பத்திரிகையில் கவிக்கு இடமில்லை யென்று. பிறகு வியாசமே யெழுதத் தொடங்கினுர், பாட்டைப் பாட்டு என்று உணரவில்லையே என்று பாரதியார் வருந்தினுர். அப்பொழுது சென்னையில் வி. வி. எஸ். ஐயர் ஆங்கிலக் கவிகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டு அவ்வளவு அழகாக எழுதக்கூடிய கவி தற்காலம் தமிழுலகில் இல்லை என்று அபிப்

பிராயம் எழுதினர். இதைப் பார்த்த பாரதியார் மிகவும் வருத்தப்பட்டார். நம்மைத்தாங்கி ஒரு வார்த்தையும் எழுதவில்லையே என்று ஏங்கினர்.

* * *

அப்பொழுது சென்னையிலிருந்து ஒரு வெள்ளைக்காரன் பாரதிக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். "நான் யார் தெரியுமா? தாகூரின் கவிகளை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து அவருக்கு உலகத்தில் கீர்த்தியை வாங்கிக் கொடுத்தானே அவனிடமிருந்தவன் நான். நீர் சிறந்த தமிழ்க் கவி என்று கேள்விப்பட்டேன். உம்முடைய கவிகளை நமக்கு எழுதியனுப்பவும்" என்று எழுதியிருந்தான். பாரதியார் எழுதினர் :

வேண்டுமடி யெப்போதும் விடுதலை—அம்மா!
தூண்டு மின்பவாடை வீசுதுய்ய தேன்கடல்
சூழநின்ற தீவிலங்கு சோதி வானவர்
ஈண்டு நமது தோழராகி எம்மோடமுத
முண்டு குலவ
நீண்ட மகிழ்ச்சி மூண்டு விளைய
நினைத்திடு மின்ப மனைத்தும் உதவ

இரண்டு நிமிடத்தில் எழுதினர். இரண்டு தினங்களில் இங்கிலீஷ் கவி வந்தது. பாரதியார் பாடினர். ஆஹா! அதே உருவத்தில் அமைத்துவிட்டானே கவியை என்று பாராட்டினர். அந்தக் கவி இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தது. பெரியவர்கள் ரசித்தனர். அப்பொழுது 'சுதேச

மித்திரன்' ஆசிரியரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. "நீங்கள் அடிக்கடி கவி எழுதுங்கள்" என்று. தமிழ் நாட்டின் நிலை அப்படி யிருந்தது. தமிழ்ச் சுவையை இங்கிலீஷால் அறிய முடியுமா? தமிழ்ப் பாட்டின் இனிமை தமிழனுக்குத் தெரியவில்லை; இங்கிலீஷ்காரன் தமிழ்ப்பாட்டு நன்றாயிருக்கிறது என்று சொன்ன பிறகு தான் தமிழனுக்குத் தெரிகிறது.

நமக்குப் பிடித்ததை மட்டும் தான் கவி எழுத வேண்டுமென்று விரும்புவது தவறு. யாருடைய விருப்பத்துக்காகவும் கவி பாட முடியாது. "கவிஞன் இஷ்டம்போல் பாட வேண்டும். கவிஞன் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டும்; எதிலும் சேரக்கூடாது" என்றெல்லாம் சொல்வது தவறு.

எதைப்பற்றியும் கவி பாடலாம். எல்லாருக்கும் இன்பத்தை ஊட்டலாம். எளிதாகச் சொல்லலாம். உயர்ந்த கருத்துக்களைத் தெளிவாக்கலாம் என்பவைகளை நிரூபித்துக் காட்டினவர் பாரதியார்.

* * *

பாரதி ஜாதியை ஒழிக்கிறான், அனுஷ்டானமற்றவன், ஆசாரமற்றவன், என்றெல்லாம் அப்பொழுது தூஷித்தார்கள். அவருடைய மனைவியிடம் "எல்லாப் பெண்களும் நகை போட்டிருக்கிறார்களே உனக்கில்லையே, உன் புருஷனைக் கேள்"

என்றெல்லாம் கிளப்பிவிட்டார்கள். இம்சை பொறுக்கமாட்டாமல் தாமே தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவார் என்பது இந்த மடையர்களின் முடிவு. காரைக்குடியில் அன்பர்கள் பாரதியார் திட்டத் திட்ட அதைப் பொறுத்துக் கொண்டு உபசாரம் செய்து அவருக்கு வேண்டியதையெல்லாம் அளித்தார்களென்றால் அதை மறக்க முடியுமா! மூன்று லட்ச ரூபாய்களைக் கொடுத்து அழகான வீட்டில் உட்காரவைத்து ஐந்து ஆட்களை அமர்த்தி நூலாக எழுதித்தள்ளு என்றல்லவோ சொல்லியிருக்க வேண்டும் பாரதியிடம். இல்லை. அவர் தெருத் தெருவாக அலைந்தார். எனக்குத் தெரியும். விரிந்த உள்ளமில்லாமல் அவருடைய குலத்தினரே அவரைத் தூஷித்தார்கள் செத்துப் போன பின்னர் பாரதி நாமம் வாழ்க என்கிறார்கள்.

காந்திஜி ஒத்துழையாமை இயக்கம் ஆரம்பித்தார். அதை எதிர்த்து எழுதியது "சுதேசமித்திரன்" பத்திரிகை விற்பனையாகவில்லை. பிறகு பாரதியைக் கூப்பிட்டார்கள். அவர் காந்திஜிக்கு விரோதமாக எழுத மாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டார். "உங்களிஷ்டம் எப்படி வேண்டுமானாலும் எழுதுங்கள் என்றார்கள். இதற்கென்ன அர்த்தம்?

* * *

பாரதிக்கு எல்லா மதமும் ஒன்று, கூடுமானால் மதமே இல்லை யென்றாலும் பரவாயில்லை. ஜாதி

இல்லையென்பது அவருடைய அகராதியில் தீர்ந்த விஷயம். "மூட நம்பிக்கைகளை ஒழித்தவர் பாரதியார். இந்த தேசம் உருப்பட வேண்டும். தமிழர்கள் சுதந்தரத்துக்கு லாயக்கானவர்களாக ஆக்கப்பட வேண்டும். தமிழினால் தான் தமிழர்கள் வீரர்களாக முடியும். தமிழ் வளர்ந்தால் தமிழன் உயர்வான்" இதுதான் அவரது மதம். அவர் முகமது, கிறிஸ்து, முத்துமாரி, சக்தி, எல்லாவற்றையும் பற்றிப் பாடியிருக்கிறார். தமிழில் இனிமையாக எதைப்பற்றியும் பாட முடியுமென்பது அவர் கருத்து. பாரதி முத்து மாரியம்மனைப்பற்றி பாடியிருக்கிறாரோ என்று ஒருவர் கேட்டால் தாராளமாக அவருக்கு அதை எடுத்துக் காட்டலாம்.

* * *

பாரதியார் பாட்டு யாருக்கு விளங்காது? அவர் இறையனார் அகப் பொருளைத்தான் பாடினார். ஆனால் இறையனார் அகப் பொருளை எடுத்துப்பார்த்தால் ஒன்றுமே விளங்காது வித்வான் களெல்லாம் "உயர்ந்த பதமில்லையே இதற்கு வசனமாக எழுதி விடவாமே" என்பார்கள். எளிய நடையில் எழுதத் தானே முடியாது.

பக்தியினாலே—இந்தப்
பாரினி லெய்திடும் மேன்மைகள் கேளடி!

கவி நேரே போய் நேரே வரவேண்டும். அதை விட்டு ப-க்-தி-யி-னா-லே என்று இழுத்துத் தாளங்

களை எண்ணிப் போட்டுப் பாட வேண்டியதில்லை. இப்படிப் பாடினல் அர்த்தம் விளங்காது. காதலையும் கலையையும் பரிகசிக்கக்கூடாது. அவைகளை வளர்க்க வேண்டும். பத்திராசிரியர்கள் தாய் தந்தைக் கொப்பானவர்கள். விமரிசனம் என்ற தலைப்பில் துளிர்விட்டு விளையும் பயிர்களைக் கிள்ளி யெறிந்து விடக் கூடாது. அவர்கள் இவைகளை வளர்க்க முற்பட வேண்டும்.

கலை என்றால் என்ன?

தமிழுக்கு முன்னேற்றம் வேண்டுமா? என்பது சில புலவர்களின் சந்தேகம். ஏன்? சிவபெருமான் வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கேற்ப தென்மொழியை அகத்தியருக்கு அருளினார் என்று, சிவபிரானே தமிழை உண்டாக்கினதாகப் பாடியிருக்கிறது. இந்தச் சிவபெருமான் அந்தக் காலத்தில் தமிழை உண்டாக்கியபோதே இந்த வடமொழி தென்மொழிக் கலகத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டார் தமிழை உண்டாக்கிய சிவபெருமான் மறுபடியும் சங்கமமர்ந்து பண்ணுறத் தெரிந்த பசுந்தமிழ் என்று, தமிழை மறுபடியும் கற்றுக் கொண்டாராம். உண்டாக்கிய சிவபெருமானே தமிழை மறந்துவிட்டு மறுபடியும் சங்கத்தில் உட்கார்ந்து தமிழ் படித்துக் கொண்டாராம். ஒரு வேளை தாம் உண்டாக்கிய தமிழைத் தாமே மறந்து விட்டாரோ என்னவோ! இல்லை. ஒரு வேளை, தமிழ் தாழ்ந்து போச்சு என்று நினைத்து மறுபடியும் தாமே படிக்க ஆரம்பித்தாரோ என்னவோ! எது எப்படியோ? சிவபெருமான் உண்டாக்கியது தமிழ். அதற்கு மனிதர்களாகிய நாம் முன்னேற்றம் எப்படிச் செய்ய முடியும்?

தமிழே சிவம் என்று இப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டும் சொல்லிக் கொண்டும் நம் நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள்.

தமிழ் நூல்களை எடுத்துப் படிக்கலாமென்றால் "தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டுக்கும் இறைவா போற்றி" என்ற இந்தச் சங்கதியில்லாமல் வேறொன்றையும் காணோமே. ஒரு கிறிஸ்தவரோ, ஒரு முஸ்லிமோ அல்லது வேறு எந்த மதத்தவரோ தமிழ்நூல் நிலையத்தில் நுழைந்து ஒரு தமிழ் நூலை எடுத்துப் படிக்கலாம் என்று விரித்தால் முதல் முதல் உள்பக்கத்தில் மேலே ஒரு குறி, அதற்குக் கீழே பிள்ளையார் பாட்டு, அதற்குக் கீழே சிவன் பாட்டு, இப்படி ஒரு 5 அல்லது 6 பாட்டுக்கள். பிறகு எழுதினவர் பெயர், இப்படியிருப்பதைப் பார்த்தால் ஓ; இதுஎன்னவோ பிள்ளையாரைப் பற்றியும் சிவனைப்பற்றியும் எழுதியிருக்கிறது போலும் என்று மூடிவைத்துவிடுவான்.

மேனாட்டில் ஒரு வெள்ளையன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு பழம் விழுந்தது. அதைப் பார்த்தான். அது ஏன் கீழே விழுந்தது என்று ஆராய்ந்தான்; புத்தகங்கள் எழுதினான். அவை மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிறது. சப்தம் எப்படி உண்டாகிறது? ஒன்றை ஒன்று மோதினால் சப்தம் உண்டாகிறது. இந்த ஆராய்ச்சியில் விளக்கின் ஒளி சுவரில் மோதும் போதும் சப்தம் உண்டா

கிறது. ஆனால் உனக்குக் கேட்பதில்லை. பல வற்றை இவ்வாறாகக் கண்டு பிடித்தான். புத்தகங் கள் எழுதினான். மக்கள் படித்து வாழ்க்கைக்குப் பயன் படுத்திக்கொண்டார்கள். ஆனால் நம் தமிழ்ப் புத்தகங்கள் தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி எந் நாட்டிற்கும் இறைவா போற்றி என்பதைவிட வாழ்க்கைக்கும், அறிவிற்கும் பயன்படக் கூடிய தாக ஒன்றும் காணோமே. தமிழ்ப் புலவர்களெல் லாம் எழுதட்டுமே.

ஒரு வாலிபன் அவனுக்கு ஒரு இளம் பெண்— பெண்டாட்டி. அவர்களுக்கு ஒரே குழந்தை. ஒரு பண்டாரம் வந்து குழந்தையை அறுத்துச் சமைத் துப் போடு என்று கேட்டானாம். இருவரும் குழந் தையை வெட்டிக் கறி சமைத்துப் போட்டார்களாம். இப்போது யாராவது வந்து கேட்டால் அப்படிப் போடுவார்களா? அல்லது கேட்டவன்தான் தப்பித் துக் கொண்டு போய் விடுவானா? மற்றொருவனிடம் பண்டாரம் போய் அவனுடைய பெண்டாட்டி வேண்டுமென்று கேட்டானாம். உடனே பெண் டாட்டியைக் கொடுத்தானாம். ஒருவனுக்கு இரண்டு பெண்டாட்டிகள். ஒரு பண்டாரம் வந்து, "எனக் குப் பொம்பளை வேண்டும்" என்று கேட்டான். அவன் ஊரெல்லாம் தேடியும் பொம்பளை கிடைக்க வில்லை. கடைசியில் வருத்தத்துடன் தன் இரண்டு பக்கத்தில் நிற்கும் பெண்டாட்டிகளைப் பார்த்தான். அவர்கள் "நீங்கள் ஏன் வருத்தமாயிருக்கிறீர்கள்"

என்று கேட்டார்கள். "அடியார் ஒரு பெண் கேட்கிறார். எங்கேயும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் தான் வருத்தமாயிருக்கிறது" என்றார். ஒருத்தி சும்மா விருந்தாள். மற்றொருத்தி, "தங்கள் சித்தம்; நான் தயார். பண்டாரத்துடன் படுத்துக் கொள்ளுகிறேன்" என்றாள். உடனே அந்தப் புருஷனுக்குச் சந்தோஷமுண்டாகி அவளைப் பார்த்து "நீ தான் பதிவிரதை" என்று அவள் காலில் விழுந்தானும். இம்மாதிரியான கேவலமான ஒழுக்கங்களைத் தான் வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடிய புத்தகங்களிருக்கின்றன.

இராமாயணம் ஆரியக் கதை. தமிழனை அரக்கனென்றும், குரங்குகளென்றும், கரடிகளென்றும் கூறும் கதை. ஆரியத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று கூக்குரலிட்ட புலவர், ஆரியக் கதையாகிய இராமாயணத்தை எரிக்க வேண்டும் என்றால் எதிர்ப்பானேன்? எரிப்பது கொடுஞ் செயல்; இஃது அவ்வளவு நன்றாயில்லை யென்றால், குளிர்ந்த நீரில் கரைத்து விட்டால் போகிறது. இப்போது இராமாயணத்தை எரிக்கக்கூடாது என்று எதிர்க்கும் புலவர்கள், அக்காலத்தில் தோழர் பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை "இராவணப் பெரியார்" என்ற புத்தகத்தை எழுதினபோது ஏன் இம்மாதிரியான எதிர்ப்புகள் செய்யவில்லை? மறையடிகள் இராமாயணத்தைக் குறை கூறி எழுதினதற்கு ஏன் அப்

போது எதிர்க்கவில்லை? சுயமரியாதைக்காரர் சொன்னால் அது தவறு. அதை எதிர்க்க வேண்டுமா? 'பெரியாரும் தோழர் அண்ணாதுரையும்' இராமாயணம் படிக்கவில்லை என்று சொல்லி விட்டார்களாம் இப்புலவர்கள். ஆகையினால் அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று இந்தப் புலவர்கள் கூறுகிறார்கள். பெரியார்களெல்லாம் அப்படித்தான் சொல்லிக் கொள்வார்கள். தமக்கு அதிகம் தெரிந்ததாகக் கூறிக்கொள்ள மாட்டார்கள். பெரியாருக்குக் கம்ப இராமாயணம் தெரியாது என்று சொன்ன பாரதியாருக்கு வால்மீகி இராமாயணம் தெரியுமா என்று கேட்கிறேன்.

கலை போய் விடும் என்று கதறுகிறீர்கள். கலையென்றால் என்னவென்றே உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. தமிழ்க் கலை உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டுமானால் கலைக்குக் காரணமான எண்ணங்களும் உயர்ந்தவைகளாக இருக்க வேண்டும். இவ்விரண்டையும் பிரிக்க முடியாதே. இழிவான கதை, கலையானால் அக்கலை எப்படி உயர்ந்ததாகும்? கலை என்பது புலவன் உள்ளத்திலே தோன்றி மலரும் எழுச்சி (originality) அதைக் கற்பதுதான் கல்வி. கலை என்பது மூலம் உள்ள உணர்ச்சியை ஊட்டுவதுதான் கலை. இழிவான ஒழுக்கத்தைக் காட்டிடும் கதையுடைய கலையும் இழிவானதே. அதை ஒழிக்கத்தான் வேண்டும். இக்காலத்தில் ஐந்தாம் படைவேலை செய்பவர்களைக் கண்டிக்கிறோமே, ஏன்?

அந்த 5ம் படை வேலை செய்து தன் அண்ணனைக் காட்டிக் கொடுத்த விபீஷணனுக்கு ஆழ்வார் பட்டமா ? இது தவிர நிறையப் பொய்கள். இராமன் பாணம் ஒன்று இரண்டு, ஆயிரம் லட்ச மாய் விட்டதாம். அவன் அம்பருத் தோணியில் இத்தனை அம்புகளும் எப்படி வைத்திருந்தான் ? அஃது எவ்வளவு பெரியது ? இந்த மாதிரியான பொய்களையே புலவர்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிருர்கள்.

இந்தக் கேவலம் எங்கேனும் உண்டா? பெரிய புராணத்தில் கண்ணப்பன் பன்றியைக் கொன்று அதன் மாமிசத்தை மென்று ருசி பார்த்துச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்தானும். எவ்வளவு அசிங்கம் ? ஏன் இப்படி எழுதினன் ? எழுதினவனுக்கு அந்த ஒழுக்கந்தான் ; அவனுக்கு அந்தப் புத்திதான் வரும். சேக்கிழார் அந்த இழிந்த செயலுக்கு ஏற்றவன். இந்த ஆபாசங்களை எரிக்க வேண்டும் என்று சுயமரியாதைக்காரர் சொன்னல், அதற்குப் பெரிய புலவர் என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டு எதிர்க்க வருகிருர்கள் சிலபுலவர்கள்.

ஐயா, ஒருவன் அசிங்கத்தில் கால் வைத்துக் கொண்டு நிற்கிருன், அதை மற்ருெருவன் பார்த்துக் குறிப்பாகக்காட்டுகிருன். சீக்கிரம் போய்க்காலைக் கழுவிக் கொள்ளும்படி சொல்லுகிருன். ஆனல், அப்படியே அந்த அசிங்கம் பட்டு இருக்கிற தோற்றம் ஓர் அழகிய சித்திரம் போல் அமைந்து இருக்கிறது, அதைக்கழுவாதே என்ருர் பாரதியார் முதலிய பண்டிதர்கள்.

இலக்கியம் என்பது என்ன?

இலக்கியம் என்பதும் இலக்கணம் என்பதும் இன்னவென்றே தெரியாமல் இவர்கள் உளறுகிறார்கள். தமிழர்கள் இந்தி எதிர்ப்பில் கொதித்து வாடி சிறைக்குச் சென்ற காலத்தில் இந்தப் பண்டிதர்கள் எங்கே போனார்கள்? அத்தனை தமிழ் மக்களும் எதிர்த்த போது கம்பராமாயண வியாபாரிகள், பிரசங்க பிழைப்புக்காரர்கள், கலை ரசிகர்கள் எத்தனைபேர் சிறைக்குப் போனார்கள்? தமிழன் என்று சொல்லிக்கொண்டு வெற்றியடையும் போது வந்தீர்கள். தலை தெரியாமல் மறைந்து போனீர்கள்? உங்களைப் போல் புலவர்கள் இருந்தால் தமிழ் எப்படி முன்னேற்ற மடையும்? நீங்கள் மட்டுமா, இன்னும் உங்களைப் போல் பலர் இருக்கிறார்கள்.

* * *

இசை என்பது என்ன?

இசை என்பது என்ன? அந்த நாட்டில், பழைய நாள் தொட்டு மக்களின் உணர்வில் ஊறி நாளடைவில் உருப்பட்ட இலக்கணம் உடையது. பாட்டுக்கு பாவம் எப்படியோ, அப்படியே இசையும் முக்கியம்.

இனிய மொழி என்பது அந்நாட்டின் பேச்சு, பாட்டுக்கு வேண்டிய மொழிகள், எல்லாருக்கும் புரியும்படி இருக்கவேண்டும்! இலக்கண முடையவையாகவும் இருக்கவேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட பாவமும், இசையும், கருத்தும் பிறக்கின்ற கவிஞனின் உள்ளமானது மொழியிலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், பயின்ற தாயிருக்கவேண்டும். இல்லா விட்டால் பாடும் பாடல்கள் பாடியவனுடைய பெருமையைக் கெடுத்து விடுவதோடு, எதைக்குறித்துப் பாடினானோ அந்தச் செய்தியே இகழ்ச்சிக் குரியதாகி விடும்.

பாடல்களின் நோக்கம் என்ன எனில், பாவமும் இசையும் மொழியும் இருப்பது மாத்திரமல்ல; பாடும் போது கருத்து விளக்க முறவேண்டும். பாடலில் மொழி அதாவது கருத்துத்தான் இரத்தினம்.

பாவமும் இசையும் வர்ணத்தகடும், வேளைப்பாடுந் தான்.

இப்போது உரை நடைக்கும் பாடலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு விளங்கி யிருக்கும். பாடலின் மேன்மையை இன்னம் கூற வேண்டுமானுல், உரை நடையானது கேட்கமுடியும்; எழுதிவைக்க முடியும்; நினைவில் நிறுத்த ஏற்ற தல்ல. பாட்டு நினைவில் நிற்கும். பாடுவது பாட்டின் கருத்தை மக்கள் நினை வில் நிற்கச் செய்யத்தானே!

பாடலினுல் ஒரு கருத்தை மற்ருெருவன் நெஞ் சில், உரித்த சுளை போல் புகுத்த முடியும். அது ம்பாலவே இன்பம் பயக்கும். ஆயிரம் பேர் பேசட்டும்; அது சந்தைக் கடைக் கூச்சலாகவோ அல்லது அறிஞரின் சொற் பொழிவாகவோ இருக் கட்டும். எது வாயிருந்தாலும் அந்தப் பேச்சு நடுவில் ஒரு பாடல் கிளம்பினுல், எல்லோருடைய செவி களும் அப்பாட்டை நோக்கியே திரும்பும். சூரியனை நோக்கிச் சூரிய காந்திப் பூத் திரும்புவது போல. அதென்னமோ பாடலில் மக்கள் நெஞ்சை அள்ளும் ஒரு வகை வன்மை அமைத்திருக்கிறது.

பாடலின் மேன்மை அதன் உபயோகம் இவற் றைக் கருதியல்லவா மதத் தலைவர்களும், தம் தம் கொள்கையைப் பாடலால் அமைத்தார்கள். சைவக் கொள்கையை நிறுவத் தேவார, திருவாசகங்கள் என்ன? வைணவத்திற்குத்திருவாய் மொழி என்ன?

மற்றும் வேதாந்த கருத்துக்களுக்குத் திருப்புகழ், தாயுமானுர் என்ன, இவைகள் எல்லாம் இன்னிசைப் பாடல்கள். இன்னும் கிறிஸ்தவம், இஸ்லாமியம் கூடப் பாடலால் மக்கள் உள்ளத்தைக் கவரும் நோக்கம் உடையவை.

பாட்டுக்கு மகிழ்வதென்பது, உயிரின் இயற்கை என்று கூடச் சொல்லலாம். மனிதனின் இயல்பான நிலை தவிரச் சிறிது மகிழ்ச்சி உண்டானுல், அவன் பாட அல்லவா தொடங்கி விடுகிருன். ஏனைக் குழந்தை பாட்டை விரும்புகிறதென்ருல், பாட்டில் உள்ள பாசத்தன்மை பற்றிக் கூறவா வேண்டும்?

உடல் நலியப் பாடுபடுகிறவர்களும் பாடு கிருர்கள். உழுபவன் பாடுகிருன். ஏற்றம் இறைப் பவன் பாடுகிருன். இவ்விடத்தில் மற்ருேர் உண்மை நமக்கு விளங்குகிறது. பாட்டானது மனிதனுக்கு இன்பந்தருவது மட்டிலும் அல்லாமல், அது இருக் கும் துன்பத்தையும் நீக்கக்கூடியது. சேற்றில் முன் னைப்பது கூடத் தெரிய வில்லை உழவுப் பாடகனுக்கு.

பாட்டின் உபயோகத்தைச் சொல்ல வேண்டு மானுல், நன்ருக அமைந்த பாடல் தன் கருத்துப்படி மனிதனைத் திருப்புகிறது. இதுதான் பாட்டினிடத் தில் உள்ள குறிப்பிடத்தக்க மேன்மை.

வீரப்பாடல் எனில் பசையற்ற நெஞ்சையும் துடித்தெழும்படி செய்கிறது. இதற்குச்சான்று பிரான்ஸ் தேசத்து உலகம் புகழ் பெற்ற மர்ஸேயேஸ் என்னும் போர் நடைப் பாட்டு ஒன்றே போதும்.

சோகப் பாட்டு, சோகம் பொழிவதைச் சந்திர மதி புலம்பலே சொல்லிவிடும்.

பாட்டுக்கு முன் வறுமை பறக்கிறது. பாட்டுக்கு முன்பசி பறக்கிறது. "செவிக்குணவில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும்" என்று கூறினர் வள்ளுவர்.

பிச்சைக்காரன் பாடிக்கொண்டே பிச்சை கேட்கிறன். அவனுக்குச் சோறு கிடைக்காவிடில், பாட்டோடு தூங்கி விடுகிறன் இரவில்.

பாட்டில் இன்னொரு சொக்குப் பொடி. பகலெல் லாம் உழைத்து, அரைத்தூக்கத்தில் கிடக்கும் ஒரு பெண்ணையும், பிச்சைக்காரனின் தெருப்பாட்டு எழுப்பி விடுகிறது. விசையாய் எழுந்து பிச்சை யிடுகிறள்.

இன்னென்று கேளுங்கள். மூக்கறையன் பாடி ஞல் நன்றயிராது. பாடாமல் இருப்பதில்லை. ஙொண ஙொண என்று பாடுகிறன் உரக்க, பல்லில்லாக்

கிழவர்க்கும் பாட்டு வெறி, இது மட்டுமா? பாடும் உணர்வே யில்லாதவன் கூட, மற்றவன் பாடும் விருத்தத்துக்குத் தாளம் போட்டுத் தலையசைத்து மகிழ்கின்றான்.

இவற்றை யெல்லாம் எண்ணித்தான் நம் தமிழையே மூன்றாகப் பிரித்து இசையை நடுவில் அமைத்தார்கள். மேலும் ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கில் பாட்டையும், ஓவியத்தையும், பெருங்கலை என்றும் இனிய கலை (லலித வித்யா) என்றும் கூறினார்கள்.

சிட்டி பிரஸ், மதுரை ரோடு, திருச்சிறாப்பள்ளி.
Ty. 27C-2000.

பாரதியார் பாடல்கள் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தில் சுதந்திர உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணினது போல, பாரதிதாசனுடைய பாடல்கள், சமூக சீர்திருத்த உணர்ச்சியை மக்களுக்கு ஊட்டி வருகின்றன என்ருல், அது மிகையாகாது!

கவிஞர் தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை

கவியரசர் பாரதிதாசன் ஆவேசக் கவி. அவர் (அழகு) அலங்காரக் கவியல்ல. வெறும் ஜோடிப்பு வேலை செய்பவரல்ல. அகராதியைக்கொண்டு கவிகட்டும் மேஸ்திரியல்ல. புன்மைக் கவிதையைக் கொண்டு மனம் பொங்கும் புலவர் அல்ல. ஆவேசத்தையும், உணர்ச்சியையும் வெள்ளமாகக் கொட்டும் "உயிர்க் கவி" பாரதிதான்.

பெரியார் வ. ரா.

தமிழ் மக்கள் தாழ்வடைந்துள்ள காரியங்களைப்பற்றிப் பேசும்போது அவருடைய வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் நெருப்பைக் கக்கிக்கொண்டு வெளிவந்தது. தமிழரின் மேன்மையைப்பற்றி பேசும்போதோ, பெருமிதத்துடன் உள்ளதைக் காட்டிலும், ஒரு சாண் அதிகமாக உயர்ந்து நின்று சிம்மத்தைப்போல கர்ஜித்தார்.

ஆசிரியர் "கல்கி"

புரட்சிக் கவிஞர்

தொகுப்பு நூல்

இதில்

நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்
யோகி-சுத்தானந்த பாரதியார்
திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார்
பேராசிரியர்-மு. வரதராசன்
கல்கி-ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி
நாரண-துரைக்கண்ணன்
அறிஞர்-சி. என். அண்ணாதுரை
ஆசிரியர்-வல்லிக்கண்ணன்

இன்னும்

தமிழ்நாட்டின் உயரிய 38 அறிஞர்களுடைய
கருத்துரைகளும், கட்டுரைகளும் கொண்ட,
விரிவான தொகுப்பு நூல்

அழகிய பதிப்பு   விலை ரூபா இரண்டு

•

விபரங்கட்கு

நாவலர் பதிப்பகம்

தெப்பக்குளம் :: திருச்சி

JACKET PRINTED AT THE B. N. K. PRESS, MADRAS-1